

LLEGIM TEATRE

Temporada 2019-2020

Still Life (Monroe-Lamarr) de Carles Batlle

Dissabte 18 d'abril a les 10:30 h

BIOGRAFIA

Carles Batlle (Barcelona, 1963). Autor teatral i novel·lista.

Entre les seves obres dramàtiques, destaquen Temptació, estrenada l'any 2004 al Teatre Nacional de Catalunya i al Burgtheater de Viena, també amb muntatges a França, Alemanya, Itàlia o Turquia (l'obra ha estat traduïda a una desena de llengües).

Combat (1995-1998), estrenada i publicada a diversos països d'Europa i Amèrica.

Suite (premi de la Societat General d'Autors d'Espanya 1999, també publicada en francès i italià).

Oasi (2001, premi Josep Amatller 2002), que va obtenir el premi a la millor traducció a l'alemany al Festival del Stadt Theater de Bremen el 2004.

Trànsits (2006-07), estrenada a la Sala Beckett de Barcelona i al Festival Temporada Alta de Girona l'octubre de 2007 (també ha estat publicada en diverses llengües).

Oblidar Barcelona, que va obtenir el prestigiós Premi Born 2008, Zoom, guanyadora del Premi 14 d'abril 2009 i estrenada a Barcelona en la temporada 2011-2012.

Lamarr: natura morta, que va obtenir el Premi Frederic Roda de teatre el 2018.

Kàrvadan. La llegenda de l'impostor, novel·la publicada la tardor de 2012 en català i castellà, és el primer volum d'una trilogia d'aventures ("fantasy") situada a l'Alta Garrotxa. La continuen Sota l'ombra del drac de pedra (2014) i De la sang dels blaus (2016).

És director de la revista teatral Pausa. Ha estat director de l'"Obrador", espai d'experimentació i creació dramaturgiques, de la Sala Beckett de Barcelona entre 2003 i 2009. També ha estat un dels patrons del festival New Plays From Europe (Wiesbaden, Alemanya). Entre el 1998 i el 2005 va ser membre del Consell Assessor del Teatre Nacional de Catalunya. Els anys 2003 i 2004 va ser dramaturg resident al TNC. L'any 2004 va ser seleccionat per presentar la seva obra Versuchung a l'Stückenmarkt de Berlín.

És professor de dramaturgia i literatura dramàtica a l'Institut del Teatre de Barcelona i a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Actualment és el Director de Serveis Culturals de l'Institut del Teatre. La seva tesi doctoral sobre el teatre simbolista d'Adrià Gual va obtenir el Premi de la Crítica "Serra d'Or" 2002.

STILL LIFE (MONROE-LAMARR)

L'any 1962 es produeix la trobada secreta entre les actrius Marilyn Monroe i Hedy Lamarr, una dona excepcional que també va despuntar com a enginyera gràcies al desenvolupament d'un sistema precursor de la tecnologia Wi-Fi actual. L'autor ficcionalitza una trobada entre Hedy Lamarr i Marilyn Monroe que podria alterar el curs de la Guerra Freda.

En moltes de les seves obres, l'autor fa una dissecció de la societat contemporània, la catalana però, per extensió, també l'europea i l'occidental, amb bisturí de cirurgià, amb precisió mil·limètrica, amb una lleu contenció, almenys aparent, mostrant sempre una superfície tensa sota la qual sembla amagar-se un bon carregament de dinamita apunt d'esclatar.

En l'obra determinats aspectes formals són recognoscibles, com la juxtaposició d'espais i temps diversos, en canvi, tant la història com els personatges, reals, amb noms i cognoms autèntics, i d'una cultura que no és la nostra, tan llunyana però tan coneguda com la de Hollywood i el món del cinema dels anys seixanta, representaven una novetat.

Monroe-Lamarr parla d'aquestes dues actrius emblemàtiques de Hollywood, dues personalitats absolutament fascinants, dues dones que, en dècades diferents (anys quaranta la Lamarr i anys cinquanta la Monroe), van ser dos autèntics símbols eròtics per a milions de persones arreu del món.

Tant les dues protagonistes com els altres dos personatges masculins (Anthony Loder (o Tony, fill de Lamarr) i William J. Weatherby (escriptor i biògraf de Monroe) són absolutament reals, com també ho són tots i cadascun dels fets exposats i també tots els personatges citats, des de personalitats de Hollywood com Frank Sinatra, Clark Gable i Humphrey Bogart fins a polítics com Hitler i els germans Kennedy.

Still life = Natura morta (es tracta d'un quadre de Renoir).

Funciona meravellosament bé com a metàfora de la impossibilitat d'aturar el temps. Les "taronges" (en realitat són préssecs) que Renoir retrata amb tanta finor, resplendeixen amb la bellesa, la puresa i l'absència de putrefacció del que realment seria una "natura morta". El pintor capta la bellesa del moment i la immortalitza perquè romangui en el temps.

Aquesta obra és, entre moltes altres coses, un homenatge emotiu i sincer a l'art efímer de l'actor, a l'art apassionat i sacrificat de l'actriu, a tot allò que ells i elles representen: la lluita entre la mentida que a vegades ens veiem obligats a vendre i la veritat del que som.

